

Sinds ik een relatie heb, heb ik er gratis schoonfamilie bij. Met name mijn schoonvader is gepassioneerd motorrijder. Waar we tijdens de verplichte familiebijeenkomsten vooral over praten, is dus niet lastig te raden. Zo maakte ik dus ook kennis met de SAM, de Stichting Aanvullende Motorsport, en de door deze club georganiseerde historische racedemo's. De 'ouwelullencup', zoals het in m'n nieuwe familie heet.

Motorsport is duur, wegracen helemaal. Maar niet bij de SAM. Het enige wat je nodig hebt is een motor of zijspan van voor 1988 en een motorpak. Dat motorpak is voor mij geen probleem, maar mijn Fireblade is veel te jong. Dat maakte niks uit. Voor ik het wist reed ik een trainingsdag op een oude GSX-750 van mijn schoonvader, en even later reed ik in de competitie. Vervelend hoor, schoonfamilie.

Met de racedemo's laat SAM je de weg-racewereld van de jaren '70 en '80 opnieuw beleven, maar zonder dat er echt geracet wordt. Op de stratencircuits waar de demo's plaatsvinden, door het hele land, gaat het er niet om wie het snelste is, maar om wie zijn rondetijden het meest constant weet te houden. Dat maakt de races heel toegankelijk. Iedereen kan meedoen, en geld heeft geen invloed op hoe hoog je eindigt. En omdat je meer tegen jezelf strijdt dan tegen andere rijders, gaat het er ook een stuk respectvoller aan toe dan bij andere races. Die toegankelijkheid komt ook terug in het kleurrijke rennerskwartier. Je ziet er prachtige, met liefde onderhouden Laverda's, Benelli's, Buells, Nortons,

klassieke Japanners en ander moois, je ziet er rijders die de motoren van hun 'tegenstanders' met evenveel liefde staan te bewonderen. Dat geeft een heel andere sfeer dan bij gewone clubdagen. Mensen staan er voor elkaar klaar.

Ook het rijden zelf is natuurlijk heel anders. Een stratencircuit is niet te vergelijken met de gecontroleerde, veilige omgeving van Assen of Zandvoort. Paaltjes, bomen, witte strepen en drempels zijn allemaal onderdeel van het baantje waar je toch met een behoorlijk tempo overheendert. En dan is het bijna magisch om te ervaren hoe een weg kan veranderen als je zeker weet dat er geen overig verkeer is waar je rekening mee moet houden en als er geen politie staat

om je te bekeuren. En omdat de bochten veel scherper en de rechte stukken veel korter zijn, ben je eigenlijk alleen maar bezig met de versnellingen die je kiest, je rempunten en je lijnen, zodat je elk volgende rondje zoveel mogelijk in dezelfde tijd kunt afleggen.

We noemen het de ouwelullencup, maar het zijn allemaal coureurs met echte ballen, mensen die toch verdomd snel moeten kunnen anticiperen om veilig over de finish te komen. Met 150 km/u langs met strobalen afgeschermd lantaarnpaal knallen vraagt echt wat van je, en dat zie je. Een keertje komen kijken is zeker de moeite waard. Dik kans dat je zin krijgt om mee te doen! ■

Veringspecialist, engineer en testrijder Elles Dijkhuizen rijdt liefst op twee wielen, op het circuit, in het zand of op de weg.